ஸ்ரீ :

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

உபயவேதாந்த மஹாவித்வான் ஆழ்வார் திருநகரி
திருமலை நல்லான் சக்ரவர்த்தி ஸ்ரீ உ.வே. ராமகிருஷ்ணய்யங்கார் ஸ்வாமி

திருமகள் கேள்வனே முழுமுதற் கடவுள். உலகனைத்தையும் ஈன்றெடுத்தளிப்பவன் அவனே. அத்தகையோன் தன்னை ஈன்றெடுத்தளிக்குமொருவனைப் பெற நெடுநாட்களாக அவாவி வந்தனன். அவ்வவா தயரதனைத் தந்தையாகப் பெறும் வாய்ப்பினால் நிறைவேறியது. உலகிற்கோர் முந்தைத்தந்தை சக்ரவர்த்தித் திருமகனானான். எல்லா நலங்களும் வாய்ந்தவன் முந்தைத் தந்தை. அவனே தயரதனைத் தன் தந்தையாய்ப் பெறவிரும்பினால் தயரதனது நலச்சிறப்பினைப்பற்றி என்னென்பது? **அநேந கதிதாராஜ்ஞு : குணா தஶரதஸ்ய ஹி | ப்ரஸூதிம் சகமேயஸ்மிந் த்ரைலோக்ய ப்ரபவோபியத் ||** என்னும் காளிதாஸனுடைய சுலோகம் இங்கு நினைவுறத்தக்கது.

உடல் கொடுப்பவன் தந்தை; மெய்யுணர்வை அளிப்பவன் ஆசார்யன்; தந்தையினும் ஆசார்யன் சிறந்தவன். தந்தை தருமுடல் அழியும்; ஆசார்யன் அளிக்கும் மெய்யுணர்வு அழியாது. அத்தகைய ஆசாரியனாயிருப்பவனும் திருமகள் கேள்வனே; நமது குருபரம்பரையில் அவனே முதலாசாரியனாய் விளங்குகிறான். அவனுக்கு வேறொரு குரு இல்லை. அத்தகையான் தனக்கு அறிவுரை கூறும் குரு ஒருவனைப்பெற நெடுங்காலமாக அவாவி வந்தனன். அவ்வவா மணவாளமாமுனிகளைக் குருவாகப் பெறும் வாய்ப்பினால் நிறைவேறியது. ஆதி குரு மணவாளமாமுனிகளுடைய சீடனானான். எல்லாம் இயல்பாக அறிபவன் ஆதிகுரு. அவனே மாமுனிகளைக் குருவாய்ப் பெற விரும்பினால் மாமுனிகளின் மதிநுட்பத்தை நாம் என்னென்பது!

முதலவன் ஏனையோருக்கும் மகனாயினும் **"பிதரம் ரோசயாமாஸ ததா தஶரதம் ந்ருபம்"** என்கிறபடி ருசித்து மகனானது தயரதனுக்கே. அங்ஙனமே முதற் குருவானவன் வஸிஷ்ட்டர் முதலிய ஏனையோருக்குச் சீடனாயினும், அரங்கனாயிருக்கும் அர்ச்சை நிலைக்கு ஒவ்வாதாயினும், நேரே வேண்டி, ஓராண்டு ரஸனை வாய்ந்த சீடனானது மாமுனிகளுக்கே.

காச்யபருக்கு மகனான வாமநன் பிறந்தவன்றே பிச்சை எடுக்கத் தந்தையை விட்டு வெளியேறிவிட்டான். தயரதன் மகனே **'பித்ரு ஶுஶ்ருஷணே ரத:'** என்றபடி பணிவிடை புரிபவனாய்த் தந்தையோடு இரண்டு வியாழ வட்டங்கள் கூடிக்குலாவினான். பிள்ளைப்பருவம் கழிந்தபிறகு படிக்கத் தொடங்கி

பன்னிரண்டு பிராயத்துக்குள் கலைகளனைத்தையும் கற்று முடித்து விட்டான், இராமன் வஸிஷ்ட்டரிடத்திலே. சித்ரகூட பர்வதத்தில் நகருக்கு மீளும்படி கூறின குருவின் வாக்கை மறுக்கிறான் இராமன். குருவினும் சிறந்தவன் தந்தையே என்று குருவான வஷிஷ்ட்டருடன் அவன் வாதாடுகிறான். கண்ணனோ அறுபத்து நான்கு நாட்களில் கலைகளனைத்தையும் கற்று முடித்துவிட்டான் ஸாந்தீபனியிடத்திலே. குருவினிடமே கற்றாக வேண்டும் என்கிற ஆசாரத்தை நிலைநிறுத்தச் சிலநாள் குருகுலத்திலே தங்கினானேயன்றி, அறிந்து இன்புறும் சீடனாக அங்கே தங்கினானல்லன். சீடத்தன்மையை ஈச்வரத்தன்மை மறைத்து மிளிருகிறது. அதனாலேயே அதிமாநுஷமான குரு தக்ஷிணையைக் கண்ணனிடமிருந்து ஸாந்தீபனி பெற முடிகின்றது.

மணவாளமாமுனிகளிடமோ அஸாரமானவைகளை நீக்கி, ஸாரதம மந்த்ர ரத்நார்த்தமான திருவாய்மொழியின் வியாக்யாநமான ஈடு என்னும் திவ்ய சாஸ்திரத்தை ஓராண்டு முழுதும் விழுமிய வேட்கையுடன் அரங்கன் கேட்டான். **“தத்தே ரங்கீ நிஜமபி பத்ம தேஶிகாதேஶ காங்க்ஷீ”** என்றபடி அரங்கன் குரு வாக்கை மறுக்கவில்லாதவன். கண்ணனைப் போல் படித்ததாகப் பேராக்கிக் கொள்ளாமல், கேட்டறிந்து ரஸிக்கும் சிஷ்யனாய்ப் பேரின்பம் கண்டனன் அரங்கன். அர்ச்சை வடிவினனாய்க் கேட்குமரங்கன் தன் ஈச்வரத் தன்மையை மறைத்து வடிகட்டின சீடத்தன்மை வாய்ந்தவனாய் ஈடு கேட்பதில் மிக்க ஈடுபாடு கொண்டான்.

ஈச்வரத்தன்மை விஞ்சிநின்ற ஸாந்தீபநிசிஷ்யன், பண்டே இறந்துபோன குருவின் மகனை உயிர்ப்பித்துக் குருதக்ஷிணை வழங்கினான். ஈச்வரத் தன்மை மறைந்து சிஷ்யத் தன்மை விஞ்சி நின்ற மாமுனிவரின் சிஷ்யனாகிய அரங்கனோ **“ஸ்ரீஶைலேஶ தயாபாத்ரம்”** என்று தொடங்கும் தனியனை ஸமர்ப்பிப்பதன்றி வேறு குருதக்ஷிணை தர வழியின்றி நிற்கின்றான். எம்பெருமானார் தனியனான **“யோநித்யமச்யுத”** என்று தொடங்கும் சுலோகம் போல் பெரிதாக அமைந்திலது மாமுனிகள் தனியன். எல்லாமறிந்த அரங்கனுக்குப் பெரிதாய் சுலோகம் அமைக்கத் தெரியவில்லை ! எல்லாம் வல்ல அவனுக்கு அங்ஙனம் அமைக்கத் திறமையில்லை ! உவகையால் உள்ளம் அவ்வளவு உடைகுலைப்பட்டிருக்கிறது அவனுக்கு !

வஸிஷ்ட்டரும் ஸாந்தீபனியும் அவதார நிலையில் ஆசார்யராயிருந்தனர். மாமுனிகளோ அர்ச்சை நிலையில் ஆசார்யராய் வீறுபெறுகிறார். ஆழ்வார் ஆசார்யர்கள் அர்ச்சை நிலையில் ஆசார்யராய் விளங்கினாலும் மாமுனிகளுக்கு உள்ள ஏற்றமவர்களுக்கும் இல்லை.

நம்மாழ்வார் பலகாலும் அர்ச்சாவதாரபரமான திருவாய்மொழியில் உபதேசிப்பதும் ஈச்வரனிடம் சிஷ்ய லக்ஷணம் அமைந்திருப்பதும் ஆசார்யஹ்ருதயத்தில் நன்கு காட்டப்பட்டுள்ளன. ஆண்டாள் கண்ணனை எழுப்பி ''உனக்கே நாமாட்செய்வோம்'' என்று கற்பித்திருக்கிறாள். ஆயினும் மாமுனிகள் போலத் தொடர்ந்து ஒரு நூலை விரித்துரைத்து அவர்கள் கற்பித்தலர் என்பது கருதத்தக்கது.

திருமங்கை மன்னன் ஒலிமிக்க பாடலை அவரிடமே கற்க விரும்பினான் எம்பெருமான். ''நின்தனக்கும் குறிப்பாகில் கற்கலாம் கவியின் பொருள்தானே'' என்று கற்பிக்கத் திருமங்கை மன்னனும் முற்படுகிறார். அவனுக்கு ஆழ்வாரிடம் கற்கக் கசக்கிறதா என்று கேட்கின்றார் பெரியவாச்சான் பிள்ளை. **இது அவருடைய ஸ்ரீஸூக்தி:-**

> **''ஸ்வத: ஸர்வஜ்ஞனாய் இறுமாத்திருந்தாற்போகாது; என்னோடே அதிகரிக்கில் அறியலாம். ஒரு வஸிஷ்ட்டனோடே ஸாந்தீபனியோடே தாழநின்று அதிகரிக்கக்கடவ அவனுக்குத் திருமங்கையாழ்வாரோடே அதிகரிக்கை தாழ்வோ ?''**

ஆயின் அவன் மங்கைமன்னனிடம் கற்றானோ; கற்றிலனோ; தெரியாது; கற்க விரும்பியது மட்டும் நமக்குத் தெரிகிறது.

ஆழ்வார்களோடு ஒரே கோவையாகக் கருதப்படுகிறவர் எம்பெருமானார். அவரிடம் பலகால் சிஷ்யனாகியிருக்கிறான் எம்பெருமான். வடவேங்கடவன் வடமொழி வேதாந்தத்தைச் சுருக்கமாக ஸ்ரீபாஷ்யகாரரிடம் கேட்டான். அவ்வுபதேசமே ''வேதார்த்தஸங்க்ரஹம்'' என்னும் நூலாய் விளங்குகிறது. உபதேசித்த ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் இன்னும் ஞாநமுத்ரைக் கையுடன் விளங்குவதை நாம் திருமலையிலே ஸேவிக்கலாம். சங்காழி அளிக்கப்பெற்று அப்பன் ஸ்ரீபாஷ்யகாரருக்குச் சிஷ்யனாய் உய்வு பெற்றதும் உலகறிந்ததே.

திருக்குறுங்குடி நம்பி ரஹஸ்யோபதேசம் பெற்று ஸ்ரீராமாநுஜ சிஷ்யராகி ''ஸ்ரீவைஷ்ணவநம்பி'' என்று பேர்பெற்றதும் ப்ரஸித்தம்.

வடவேங்கடவன் வடமொழி மறைப்பொருளை ஸ்ரீபாஷ்யகாரரிடம் ஸங்க்ரஹமாகத்தான் கேட்டான். தென்னரங்கனோ தென்மொழி மறை முழுதும் விரித்துரைக்கத் தினவு தீரும்படி ஈடு முப்பத்தாறாயிரப்பெருக்கரிடம் கேட்டான். ஸ்ரீரங்கநாதன் யதிநாதனோடு ஸம்பாஷணை செய்துகொண்டிருந்தது ஐதிஹ்யத்தாலும் கத்யத்தாலும் தெரிகிறது. திருவாய்மொழியின் வளர்ப்புத் தாயான அந்த யதிநாதனிடம் ஸ்ரீரங்கநாதன் தென்மொழிமறைப் பொருளைக்

கேட்டிருக்கலாம். கேட்டிலன். ஏன் ? த்ரமிடோபநிஷத் பாஷ்யம் எனப்படும் ஈடு அக்காலத்தில் இல்லையே! நம்பிள்ளையிடம் ஈடு கேட்டிருக்கலாம்; கேட்டிலன்; காரணம், பெருக்கிச் சொல்லி விளக்கும் வாக்குப்படைத்த மணவாளமாமுனிகள் திருவாயாலே விளக்கமுறக் கேட்டு மகிழவேண்டும் என்கிற பேரவாதான். மணவாளமாமுனிகளால்தான் அரங்கனது நெடுநாளைய ஆசை நிறைவேறியது.

வடக்கே ஸ்ரீபெரும்பூதூரில் வடமொழி வேதாந்தத்தை வளர்க்க அவதரித்த ஸ்ரீபாஷ்யகாரர், தெற்கே தென்மொழி மறை தோன்றிய ஆழ்வார் திருநகரியிலேயே அதனைப் பரப்ப மீண்டும் மாமுனிகளாய் அவதரித்ததும், மாமுனிகளுக்குத் தென்மொழி மறையிலேயே கண் செலுத்துமாறு ஆசார்ய நியமநம் ஆனதும், ஸர்வஜ்ஞனும் ஸத்ய ஸங்கற்பனுமான அரங்கனது ஆசை நிறைவேறுதற்காகவே அமைந்தன என்பதுணரத்தக்கது.

ஆக, அரங்கன் ஈடுகேட்டதால் வந்த பெருமை வேறெந்த ஆசாரியருக்கும் இல்லாத தனிப்பெருமையாக மாமுனிகளுக்கு அமைந்தது என்பதில் ஐயமில்லை. இனி, ஈடுகேட்ட அரங்கன் சாத்துமுறையின்போது தனியன் ஸமர்ப்பித்தது பற்றிச் சிறிது ஆராய்வோம்.

திருவாய்மொழி மதிளரங்கரையே ஒதுவதாக நாம் கருதுகிறோம். திருவாய்மொழியின் உட்பொருள் நமக்குப் புலனாகுவதில்லை. மதுரகவியாழ்வார் நேரே நம்மாழ்வாரிடமே திருவாய்மொழி கேட்டார். அவருடைய நுண்ணறிவுக்கு உட்பொருள் புலனாயிற்று. தம் நெஞ்சில் உட்பொருள் நிற்கும்படி நம்மாழ்வார் தமக்கு அருளிச்செய்ததாக அவர் கூறிக்கொள்கிறார். **“வேதத்தின் உட்பொருள் நிற்கப்பாடி என்னெஞ்சுள் நிறுத்தினான்”** என்பது அவர் திருவாக்கு. வேதத்தின் பொருள் எம்பெருமான். **“வேதப் பொருளே என் வேங்கடவா”** என்றது காண்க. **உட்பொருள் - பாகவதர்.** பாகவதருக்கு ஆட்படும் மனப்பான்மையை நம்மாழ்வார் அருளினார் என்றபடி, அவர் ஆட்பட்ட பாகவதர் நம்மாழ்வாரே. திருவாய்மொழியின் உட்பொருள் மதுரகவியாருக்கு நம்மாழ்வாராயினர். ‘தேவுமற்றறியேன்’ என்று நம்மாழ்வாரைத் தவிர வேறு தெய்வமில்லை என்று அவர் முடிவு கட்டினார். திருவாய்மொழியை ஓதி முடிக்கும்போதெல்லாம் அவர் **“அத்ர பரத்ரசாபி, நித்யம் யதீய சரணௌ ஶரணம் மதீயம்”** என்கிற கணக்கிலே **“ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்”** என்றுதான் முடிவு கட்டினதைச் சொல்லி முடிப்பது வாடிக்கையாயிற்று. பின்னர் நாதமுனிகள் நம்மாழ்வாரை ஸாக்ஷாத்கரித்து த்ரமிடோபநிஷத்தைப் பெற்று அதனைத் தன் ஸந்தானத்துக்கும் உபகரித்து மதுரகவிகளைப் போலவே **“ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்”** என்று சொல்லி முடிப்பதை வாடிக்கையாக்கினார்.

உரைநூல் இடுவித்தும், காலக்ஷேப கோஷ்டிகளை நடத்தியும், நடப்பித்தும் திருவாய்மொழியை வளர்த்த எம்பெருமானார் காலத்திய பெரியோர் அவரை நம்மாழ்வார் திருவடியாகக் கொண்டு, நம்மாழ்வார் திருவடி உத்தேச்யமன்றோ என்னும் கருத்துடன் ஸ்ரீராமாநுஜனையும் வேதத்தின் உட்பொருளாக ஏற்றனர். ஏற்கனவே முன்னவர் கட்டின முடிவுடன் தங்கள் முடிவையும் சேர்த்து **"ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்", "எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்"** என்று தென்மொழி மறையை ஓதி முடிக்கும்போதெல்லாம் அவர்கள் அநுஸந்திப்பாராயினர். வேதாந்த தேசிகன் எம்பெருமானைவிட எம்பெருமானாரே ஸத்துக்களுக்கு முக்கியமானவர் என்று கூறியிருப்பது கவனிக்கத்தக்கது.

தற்காலத்தில் **"ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்"** என்பதையும் சேர்த்து அநுஸந்தித்து முடிப்பது ஸம்ப்ரதாயமாயிருக்கிறது. **இந்த ஸம்ப்ரதாயம் அரங்கன் திருவுள்ளத்துக்கு மிகவும் ஒத்தது என்பது அவன் தனியன் ஸமர்ப்பித்துத் தென்மொழி மறை ஓதும்போதெல்லாம் முன்னும் பின்னும் அதனை அநுஸந்திக்க வேண்டுமென்று திவ்யாஜ்ஞை பிறப்பித்ததனால் நன்கு விளங்குகிறது.**

ஜீயர் என்பது இங்கே மணவாள மாமுனிகளை. வானமாமலை ஜீயர், பட்டர்பிரான் ஜீயர் போன்றாரிடமிருந்து வேறுபாடு தோன்றப் பெரிய ஜீயர் என்று வழங்குவது முண்டு.

ஆழ்வார், எம்பெருமானார், ஜீயர், என்று மூன்று திருநாமங்களைக் குறிப்பிட்டாலும் மூவரிலும் வேறுபாடின்மையின் உட்பொருள் மாறுபடவில்லை. திருவடியாதலின் நம்மாழ்வாரினும் எம்பெருமானார் வேறுபடாமலிருப்பதும், எம்பெருமானார் எடுத்த புநரவதாரமே ஜீயராதலின் அவரும் வேறுபடாமலிருப்பதும் காண்க. ஆக இம்மூவரையும் மாமுனிகள் காலத்திலுள்ள பெரியோர் உட்பொருளாகக் கருதி **"ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம், ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்"** என்று ஓதி முடிப்பது ஏற்புடையதே என்க.

இம்மூவரை மட்டும் உட்பொருளான பாகவதர் என்று பெரியோர் விசேஷித்துக் கொண்டதற்குக் காரணம் முறையே ஈன்ற தாயாகவும், வளர்ப்புத் தாயாகவும் பெருக்கி வாழ்வளிக்கும் வள்ளலாகவும் இம்மூவரும் விளங்கியதே என்க.

மேலும், பகவத், பாகவத, ஆசார்யர்கள் மூவரும் வேதப்பொருளாவர். பகவான் புறப்பொருள், ஏனையோர் உட்பொருள்கள். அவர்களுள் ஆசார்யனை உட்பொருளாகக் கொண்டால் **"குருரேவ பரம் ப்ரஹ்ம"** என்றபடி பகவானாகவும்,

அவர் இயல்பினில் பாகவதராகவும் இருத்தலின்; முப்பொருளாகவும் இருத்தல் ஆசார்யனுக்கே அமைகிறது. ஏனைய ஆசார்யர்கள் போலன்றி உத்தாரகாசார்யர்கள் இம்மூவருமே யாதலின் ரஸிகப்பெருமக்கள் இம்மூவரையும் உட்பொருளாகக் கொண்டது மிகவு மேற்புடையதாயிற்று.

"ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்" என்று ஒருசேர அநுஸந்திப்பதும் ஆசாரத்திலுள்ளது. இவர்கள் மூவருக்குமே ***இவ்வுலகில் தோன்றிய ஊர்*** ஆழ்வார் திருநகரியே என்பது அறிந்து போற்றத்தக்கது. ஆழ்வார் பாடியருளிய திருவாய்மொழியில் ***பொலிக பொலிக பொலிக கலியும் கெடும் கண்டு கொண்மின்*** எனும் பாசுரத்துக்கு உட்பொருள் பவிஷ்யதாசார்யரான (பின்னர் அவதரிக்க உள்ள) எம்பெருமானாரே. மதுரகவிகளுக்கு அருள்சுரந்து தாம் அர்ச்சை திருமேனியாக ஆவிர்ப்பவிக்கு முன்னரே பவிஷ்யதாசார்ய திருமேனி ஆழ்வாரால் ஆவிர்ப்பவிக்கப்பட்டு மதுரகவிகளால் ஆராதிக்கப்பட்டு வந்தது. காலக்ரமத்தில் மணவாளமாமுனிகள் இத்திருமேனியை தனிக்கோவிலில் ஆராதித்து வந்தார். இன்றும் ஸேவிக்கலாம். ஸ்ரீ பெரும்பூதூரில் விபவாவதாரத்துக்கு (ஸ்வாமி எம்பெருமானார் திருவவதாரம் செய்வதற்கு) 4000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே ஆழ்வார் திருநகரியான முப்பிரியூட்டிய திவ்ய தேசத்தில் எம்பெருமானார் பவிஷ்யதாசார்யராக அவதரித்தாய்விட்டது.

திருவாய்மொழியில் முதலில் தோன்றும் புறப்பொருள் மதிளரங்க மணவாளன், முடிவெல்லையாய்த் தோன்றும் உட்பொருள் கோயில் மணவாள மாமுனிகள். **அரங்கனுடைய உலகமளந்த பொன்னடி புறப்பொருளின் ஸாரம், மாமுனிகளின் "பொன்னடியாம் செங்கமலம்" உட்பொருளின் ஸாரம்.** ஸாரமான இவ்விரு பொருள்களும் நெஞ்சிற்படும்படி ஈடுமுப்பத்தாறாயிரத்தைப் பெருக்கி மாமுனிகள் உரைப்பதைச் செவிமடுத்த அரங்கன், அரும்பொருளை இங்ஙன் எளிமைப்படுத்துவதே! என்று நாவன்மையை வியந்து, தக்க கைம்மாறு காணகிலாது சாத்து முறையின்போது நன்றியறிவுடன் **"ஸ்ரீசைலேச" த் தனியனாம் மந்த்ரரத்நத்தை ஸமர்ப்பித்ததாக** மாமுனிகள் காலத்தவரான எறும்பியரே அருளிச்செய்கிறார்.

ஆத்மா நாத்மப்ரமிதிவிரஹாத் பத்யுரத்யந்ததூர:
கோரே தாபத்ரிதயகுஹரே கூர்ணமாநோஜநோயம்,
பாதச்சாயாம் வரவரமுநே! ப்ராபிதோயத்ப்ரஸாதாத்
தஸ்மை தேயம் ததிஹகிமிவ ஸ்ரீநிதேர்வர்த்ததே தே.

(வரவரமுநி சதகம் 63)

(தேஹாத்ம விவேகம் கூட இல்லாமையால் எம்பெருமானுக்கு நெடுந்தூரத்திலுள்ளவரும், கோரமான தாபத்ரயப் படுகுழியிற் சுழலுகின்றவருமான என்னைப் போன்ற மக்கள் எவருடைய அனுக்ரஹத்தால் திருவடி நிழலிற் சேர்க்கப்பட்டனரோ, அத்தகைய தேவரீருக்குத் திருமகள் கேள்வனும் இவ்விஷயத்தில் வழங்கலாம் படியான வேறு கைம்மாறு யாது உள்ளது ? என்னைப் போன்றவரையும் திருவடி நிழலிற் சேர்த்து வைத்த பேருதவிக்குத் தனியன் ஸமர்ப்பித்தது தவிரத் திருமாலுக்கும் வேறு கைம்மாறு செய்ய இயலாதென்பது கருத்து.)

இந்த சுலோகத்தில் "பாதச் சாயா" என்னுமிடத்தில் பற்றப்படும் திருவடி என்னும் உபாயமும், நிழல் என்று ஒதுங்கும் இடமாகிய உபேயமும் தோன்றுகின்றன. அரங்கன் திருவடியே உபாயம்; நிழல் தந்து தாபந்தவிர்க்கும் அவ்வடியே உபேயம் என்றதாயிற்று. இது திருவாய்மொழியின் புறப்பொருளாக முதலிற் புகட்டப்படுவதாகும். இதே "பாதச்சாயா" என்பது பின்னர்ப் புகட்டப்படும் உட்பொருளின் முடிவு நிலத்தையும் காட்டவற்றாயுள்ளது. திருவாய்மொழியின் உட்பொருளின் முடிவு நிலமான மணவாள மாமுனிகளையே குறிப்பதாகவும் நுண்ணறிவுடையோர் கொள்ளும்படி இது அமைந்துள்ளது. **"விஷ்ணு:ஶேஷீ ததீய: ஶுபகுண நிலயோ விக்ரஹ: ஸ்ரீஶடாரி:; ஸ்ரீமாந் ராமாநுஜார்ய: பதகமலயுகம் பாதி ரம்யம் ததீயம்"** என்றபடி எம்பெருமானது நற்குணம் நிரம்பிய திருமேனியாக நம்மாழ்வாரையும், அவருடைய இணைத்தாமரையடியாக ராமாநுஜனையும் கொள்ளும் மரபிலே அரங்கன் திருவடியாகிறார் ராமாநுஜன். அவர் திறத்து அத்யந்த பாரதந்த்ரியத்தை அநுஸந்திப்பதனால் நிழல் போன்றவரான யதீந்த்ரப்ரவணர் திருவடி நிழலாகிறார். ஆகவே, அடிப்படையான தேஹாத்ம விவேகமேயில்லாத பாமரரையும் பேற்றின் எல்லை நிலமான தன்னையே (மணவாள மாமுனிகளையே) சேர்ப்பிக்கும் வித்தகத்தைக் கண்டு இவ்வரிய பொருளை உலகம் மறவாது என்றும் நெஞ்சில் நிலைநிறுத்தற்கும், தன் நன்றியை வெளிப்படுத்தற்கும் ஸ்ரீசைலேசத் தனியனை வெளியிட்டுத் தமிழ் மறைத் தொடக்கத்திலும் முடிவிலும் அதனை யாவரும் எங்கும் அநுஸந்திக்க வேண்டுமென்று ஸ்ரீரங்கநாதன் கட்டளையிட்டருளினான்.

வேதப் பொருள் ஹரியே என்பது தோன்ற முதலிலு மிறுதியிலும் ஹரி: என்று வேதமோதும் போது சொல்வது போலத் தமிழ்மறை ஓதும் போது அதன் உட்பொருளின் முடிவு நிலமான ரம்யஜாமாத்ரு முனிவரை முதலிலும் இறுதியிலும் தான் ஸமர்ப்பித்த தனியனால் அநுஸந்திக்க வேண்டும் என்பது ரங்கநாதன்

திருவுள்ளம். வடமொழி மறை எல்லாருக்கும் பொதுவானது. ஆதலின் உட்பொருளைக் கூறாது புறப்பொருளாகிய ஹரியையே முதலிலும் இறுதியிலும் கூறுகிறோம். உட்பொருளை ஹரி சப்தத்திலும் ப்ரணவத்திலும் பரமஸாத்விகர்கள் அநுஸந்திப்பர். தென்மொழி மறையே பரமஸாத்விகர்க்கே ஏற்பட்டதாதலின் ரம்யஜாமாத்ரு முனியாகிய உட்பொருளையே அநுஸந்திக்க வேண்டுமென்பது ஸ்ரீ ரங்கராஜ திவ்யாஜ்ஞை. ஸம்ஸார மோக்ஷ ஹேதுவான ஹரியை அநுஸந்திப்பது இம்மை மறுமை வீடுகளைப் பற்றிக் கலந்து பேசும் வடமொழி மறைக்கு ஏற்கும். வடிகட்டின வீட்டின்பம் பேசும் தென்மொழி மறைக்கு மோக்ஷைக ஹேதுவான ரம்யஜாமாத்ருமுனிவரை வந்திப்பதே பொருந்தும்.

மணவாள மாமுனிகளே உட்பொருள் என்பதைத் தாமே அவர் வெளிப்படையாகக் கூறாவிடினும் அவரிடம் காலக்ஷேபம் கேட்ட பெரியோர் இந்நுண் பொருளை உணர்ந்திருந்தனர். தமக்குள் அந்த ரஹஸ்யத்தை அவர்கள் பேணிப் பாதுகாத்தனர். கருணை வாய்ந்த திருவரங்கன் ஓராண்டு கேட்டு வந்து இந்த உண்மையான ஒண்பொருளைக் கோஷ்டியில் அந்வயிக்காதவர்களும் பிற்பட்டவர்களும் இழக்கவொண்ணாதென்று தான் அருளிச்செய்த தனியனை முதலிலும் முடிவிலும் சொல்லுமாறு தென்மொழி மறையை அநுஸந்திப்பவர்களுக்குக் கட்டளையிட்டு இவ்வொண் பொருளை நாமும் உய்த்துணருமாறு செய்திருக்கிறான்.

அந்தக் கட்டளையின் பலனே நாம் இன்று முடிவுப் பொருளாய் அநுஸந்திக்கும் **“ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்”** என்பது.

★★★